

N. ΠΙΚΟΥ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἰ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια καὶ τέλος). — Ἡ ΕΠΑΥΛΙΣ ΚΕΡΓΟΡΙΕ, διήγημα. (συνέχεια καὶ τέλος). — ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. — ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΔΟΥΜΑ.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχιαῖς 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρός μου, οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ ἐν τῇ γενεθλίῳ ἐκείνῃ ἑστία μου· ἐπανέβλεπον πᾶν ὅ,τι μοὶ ἦτο προσφιλὲς καὶ ἔπλαττον διὰ τῆς φαντασίας μου χρυσοπτερά καὶ ὄραιότατα ὄνειρα.

Καὶ ὅμως, φεῦ! νέφος τι ἐκάλυπτεν ἐνίοτε τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἐσκεπτόμην τὸν ἀτυχῆ Σχούλτς!...

Θά τον ἐθεράπευον ἀρά γε;

Πρωίαν τινὰ κρότος τις πρὸς τὴν θύραν μου μὲ ἀφύπνισεν. Ἦτο ὁ Σχούλτς, ὅστις ἤρχετο, κατὰ τὸ σῆμα, νὰ μ' ἐπισκεφθῆ.

Μετ' ὀλίγον ἠνέφξα τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν. Ἐτοιμασθεὶς δέ, μετέβην εἰς τὴν αἴθουσαν ἐνθα εὗρομεν τὴν Ἀρτεμιν μετὰ τοῦ Γράγγερ, ὅστις εἶχεν ἔλθει πρὸ ὀλίγου. Ἡ παρουσία του μοὶ ἀνέμνησε πάραυτα ὅτι εἶχον κηρυχθῆ ἀπαγορευτέος... Δὲν τὸ εἶχον σκεφθῆ ἀκόμη!... καὶ ἐφοβούμην θλιβεράν τινα εἶδσιν.

— Ἀχ! Θεέ μου! τῷ εἶπον, ἔρχεσθε διὰ νὰ μοὶ ὑπομνήσετε τὴν συμφορὰν μου;

— Ποίαν συμφορὰν; ἀπήντησεν, ἐκπλαγεὶς εἰς τοὺς λόγους μου

— Συγχωρήσατέ μοι, φίλε μου, ἐπανελάβον θλιβερώς, ἐλησμόνησα ὅτι ἔχω κηρυχθῆ ἀπαγορευτέος!

— Ἀπαγορευτέος! προσέθηκε γελῶν· ἀλλὰ δὲν ὀφίσταται πλέον τοιαύτη ἀπόφασις, ἐστὲ βέβαιος.

— Πῶς!... ἀλλὰ τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον;

— Δὲν ὑπάρχει πλέον τοιοῦτον· εἰσθε ἤδη ἐνήλιξ καὶ δύνασθε ἐλευθέρως ν' ἀναλάβητε τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας σας.

Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας αἱ ὑποθέσεις μου εἶχον τακτοποιηθῆ ἐντελῶς, ἀγαπητέ μου Βιλχέλμ. Ἐπανακτήσας τὰ δικαιώματά μου, ἤμην ἐλεύθερος, κύριος τῆς περιουσίας μου, τῆς θελήσεώς μου, τῆς ζωῆς μου.

Ἡ πρώτη μου φροντίς ὑπῆρξε τοῦ ν' ἀνακουφίσω τοὺς δυστυχεῖς ἐκμισθωτάς μου ἀπὸ τὰς βαρυτάτας καὶ καταθλιπτικὰς ὑποχρεώσεις, εἰς τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποβάλει αὐτοὺς ὁ κηδεμὼν μου... Φίλε μου, εἶμαι ἤδη ἀνὴρ καὶ ἔχω ἐτήσιον εἰσόδημα πεντακοσίων τριάκοντα ἑπτὰ χιλιάδων ἑξακοσίων τριῶν φράγκων καὶ εἴκοσι πέντε λεπτῶν...

Διώρισα τὸν Βασιτιανὸν ἐπιστάτην μου, ἀφοῦ προηγουμένως ἔδωκα εἰς αὐτὸν ὡς σύζυγον τὴν Αἰκατερίνην. Ἡ Ἀρτεμις κατῴρθωσεν διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς νὰ νυμφεύσῃ τὴν Μαγδαλινὴν, τῶρα δὲ σκέπτομαι νὰ προτείνω καὶ εἰς σὲ ἓν καλὸν συνοικέσιον.

Ἐλθέ λοιπόν, σὲ περιμένω· τρέξε νὰ ἴδῃς μίαν γωνίαν τοῦ κόσμου, ὅπου εἶχε καταφύγει τὸ ἰδανικόν μου. Ἐλθέ, σὲ περιμένομεν.

ΛΖ'

Βιλχέλμ, γνωρίζω τὰ πάντα. Εἶσαι προδότης· μοὶ ἀπέκρυψες τὴν ὄραιότεραν πρᾶξιν τοῦ βίου σου!... Καὶ ἔζησες ἐπὶ δύο μῆνας πλησίον μου, πλησίον τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ εἶδες καὶ ἐγνώρισες ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἀπειρον εὐτυχίαν μας, τὴν ὁποίαν σὺ παρεσκεύασες, καὶ δὲν ἠθέλησες νὰ μοὶ ἀνοίξης τὴν γενναίαν καρδίαν σου... Ἀχ! Βιλχέλμ, σοὶ ὀφείλω τὴν ζωὴν!... γνωρίζω τὰ πάντα, σοὶ ἐπανάλαμβάνω.

Σὺ ἦσο ὁ ἀντίπαλος τοῦ κόμητος ἐν Ρόδῳ.

Καὶ μοὶ το ἀπέκρυψες!... Καὶ δὲν ἠθέλησες ν' ἀσπασθῶ γονυπετῆς τὴν ἀδελφικὴν σου χεῖρα, ἥτις ἠλευθέρωσε τὸν ἄγγελον, τὸν ὁποῖον λατρεύω! τὴν γενναίαν ταύτην χεῖρά σου, ἥτις μὲ διεφύλαξεν ἐκ τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ θὰ κατέστρεφε διὰ παντός τὰς ἐλπίδας μου καὶ τὴν εὐτυχίαν μου! Σκληρὲ, εἰώπας... Δὲν εἶνε, Βιλχέλμ, ἡ τύχη, ἡ ὁποία μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ μυστήριον τοῦτο, εἶνε ὁ Θεός, ὅστις θέλει νὰ σοὶ δώσῃ ἓνα ἀδελφόν, ἔτοιμον νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῆς ζωῆς σου!

Ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅπερ πρὸ τριῶν μη-

νῶν μετέφερε τὴν Ἀρτεμιν εἰς Μασσαλίαν, ὑπῆρξε νέος τις, ὅστις, ἰδὼν αὐτὴν μόνην καὶ περίλυπον, τὴν περιποιήθη ὡς ἀληθὲς ἀδελφὸς μέχρι τῶν Παρισίων. Προχθὲς ὁ νέος οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα ὀνομάζεται κύριος Δὲ Βαρέλ, πρόξενος ἐν Ρόδῳ. Χθὲς τὸ ἑσπέρας, σινομιλῶν μετ' αὐτοῦ, τὸν ἠρώτησα ἂν ἐγνώριζε λεπτομερείας τινὰς ἐπὶ τῆς μετὰ τοῦ κυρίου Γεωργίου Φερρὺ μονομαχίας τοῦ κόμητος.

— Διάβολε! μοὶ ἀπήντησεν, ἤμην μάρτυς.

Τότε τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ διηγηθῆ τὰ κατὰ τὴν μονομαχίαν ταύτην.

— Εἶνε πολὺ παράδοξον συμβεβηκός, υπέλαθεν ὁ κύριος Δὲ Βαρέλ. Πρέπει νὰ σὰς εἶπω ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Γεώργιος Φερρὺ, ἀγαπῶν πολὺ τὰς ἀρχαιότητας, μετέβαινε καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ περιεργάζετο βυζαντινὸν τι φρούριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατόκει ὁ κύριος κόμητος. Ἐγνώριζετε τὸν σοβαρὸν χαρακτῆρα τοῦ κυρίου Μωφέρ· παρετήρησε τὰς συχνὰς ταύτας ἐπισκέψεις του καὶ ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἄλλους σκοπούς... εἰς τρόπον, ὡστε πρωίαν τινὰ ἀπηγόρευσεν εἰς αὐτὸν τὴν εἰσοδόν. Ὁ κύριος Γεώργιος ἠρήθη νὰ ὑπακούσῃ, ὁ κόμητος ὠργίσθη, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπῆλθε μεταξύ των φιλονικία, ἥτις κατέληξεν εἰς μονομαχίαν. Τότε ὁ κύριος Γεώργιος Φερρὺ, ὅστις ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτο Ἀγγλος, μὲ παρεκάλεσε νὰ τῷ χρησιμεύσω ὡς μάρτυς.

— Πῶς! τῷ εἶπον, ἐνῷ ἦτο Ἀγγλος.

— Ναί, καὶ ἐνταῦθα ἔγκειται τὸ μυστήριον διότι, ἐπειδὴ ἐγὼ ἀντέστην εἰς τὴν παράκλησίν του, ὡς μὴ ὦν τῆς αὐτῆς ὑψηλοῦς, μοὶ ἐξεμυστηρεύθη ὅτι ἦτο Γάλλος, ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας τῆς Ἀλσατίας, καὶ ὅτι ὀνομάζετο Βιλχέλμ Σαλζμάν!...

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, ὡς δύνασαι νὰ ἐνοήσης, ἀνεσκήρτησα. Ἀχ! ἀδελφέ μου, ἂν ἤκουες τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἔχω τοιοῦτον φίλον, ὅποιον ἐσὲ! Οὕτω λοιπόν, ἐνῷ ἐγὼ εἶχον πλέον ἀπεπισθῆ νὰ ἐπανεύρω τὰ ἴχνη τῆς Ἀρτέμιδος, σὺ, δεξιώτερος ἐμοῦ, ἐδυνήθης ν' ἀνακαλύψῃς τὸ καταφύγιόν τῆς!... Ἀχ! ἡ εὐτυχία μας εἶνε ἔργον